

Men overordnet er vi positive over for dette lovforslag, og vi regner med, at de små problemer, vi har i forhold til forslaget, kan blive afklaret under udvalgsarbejdet.

Jørn Jespersen (SF):

I SF er vi, ligesom andre partier har givet udtryk for, tilhængere af, at der bliver indført en erstatningsordning for lægemiddelskader. Det, der jo er kernepunktet, er finansieringen.

Vi støtter principielt, at der bliver lavet en ordning, så patienter, der bliver udsat for skader på grund af lægemidler, som de har anvendt, kan få en erstatning uden at skulle igennem en meget besværlig retssag, som er en yderligere byrde i en situation, hvor man er syg og i forvejen har det svært, og at man med denne her ordning laver en lempet bevisbyrde, sådan at der er mulighed for, at flere vil kunne få erstatning uden at skulle bevise med hundrede procents sikkerhed, at det er lægemidlets skyld, men bare at det er overvejende sandsynligt. De elementer støtter vi.

Men vi synes, at det anstændigvis bør være producenterne, hvis produkter har afstedkommet skaderne, der finansierer det, og det synspunkt tror jeg der er mange der har.

Derfor bliver striden i virkeligheden et spørgsmål om, hvor snævre grænser EU's produktansvarsdirektiv lægger for vores lovgivning på dette område.

Jeg synes, hr. Bruno Jerup ligesom lagde op til, at EU kunne man bare lukke øjnene for og lade som om, det ikke var der. Det kan da godt være, det bringer mere fred i hr. Bruno Jerups egen bevidsthed, men jeg tror altså ikke, det er en hensigtsmæssig måde at lovgive på: at lade som om EU ikke er der.

Man kan mene om reglerne, hvad man vil. Jeg tror nu, det er klogest at tage udgangspunkt i den virkelighed, der eksisterer, og sige: Der er altså et produktansvarsdirektiv, der lægger nogle grænser for, hvilken lovgivning der kan være her, uanset hvad vi måtte mene om det.

Men jeg kan ikke forstå den fortolkning, som regeringen anlægger af EU's produktansvarsdirektiv. Det er klart, at direktivet bestemmer, at man ikke kan pålægge producenter og importører strengere regler end dem, der gælder i direktivet, for det er et maksimumsdirektiv. Hvis det kommer til en retssag, kan vi ikke have en lovgivning, der i den situation pålægger strammere regler for producenter og importører. Men hvorfor hindrer direktivet, at man kan

lave en bidragsordning, hvor virksomhederne bliver pålagt at foretage en obligatorisk indbetaling i forhold til omsætningen af deres produkter?

Det synes jeg regeringen og ministeren skylder os et svar på, om ikke her så under udvalgsarbejdet. Jeg mener, at det er en kendsgerning – og det vil jeg bede ministeren om at bekræfte, hvis hun kan – at der i andre EU-lande eksisterer en ordning, hvor der er udbetaling til patienter, der er blevet udsat for lægemiddelskader, og hvor firmaerne – producenterne, importørerne – bidrager til finansieringen.

Kan ministeren bekræfte, at der rent faktisk er den slags ordninger i andre lande? Og hvis det er rigtigt, hvordan kan det så være, at EU's produktansvarsdirektiv forhindrer Danmark i at lave den slags ordninger, hvis andre lande kan gøre det? Det kan vist ikke være rigtigt.

Vi mener, at det, der er helt afgørende at få drøftet, er spørgsmålet om de rammer, som direktivet sætter, og det bliver meget afgørende, at vi får det belyst, inden vi går videre med dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Jørn Jespersen har helt misforstået det, hvis han tror, at Enhedslisten forsøger at lukke øjnene for alt det svineri, der kommer fra EU. Tværtimod. Det, vi forsøger på, er at advare imod, at regeringen har sådan en pavlovsk reaktion, hvor de bare automatisk tror, at der er noget, de ikke må gøre, fordi de nok ikke må, uden at de i øvrigt har undersøgt det, uden at de i øvrigt tør prøve det af. Så det er mere denne pavlovske reaktion, jeg advarer imod; det er ikke så meget, om vi skal lukke øjnene. Det skal vi naturligvis ikke.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg skal ikke give mig ud i at besvare alle de korte bemærkninger, men jeg tror, at når dette direktiv er fra 1985 og man har diskuteret denne sag i over 10 år, er det nok ret klart, at tingene står, som sundhedsministeren siger de gør.

Dette lovforslag har vi set før, og grunden til – og det vil jeg godt sige til fru Ester Larsen – at man ikke kunne nå at få det igennem Folketinget før sommerferien, er jo blødererstatningsdommen, der kom i februar sidste år. Der skal lige være tid til at forberede et sådant lovforslag, før man kan få det fremsat og behandlet.